



Süleyman Özatlan Caz Festivali'nde. Fotoğraf: Ayşenil Ataoğul

7. sayfadan devam.

Yani 13 senedir hiç çalmıyordum. Notaya falan da bakmıyordum. Bu iş çok nankördür. Takip etmezsen, çalışmazsan unuttur gidersin. Derken bundan üç sene kadar önce, Lucas diye bir çocuk var, İngiliz, buralı. Klarnet çalıyor. İstanbul'a gitmiş, Selim Sesler'den ders almış. Kendisi ünlü bir klarnetçidir. Neyse, bu çocuk burada küçük bir grup kurmuş. Grupta benim öğrencim olan Alman bir kız da vardı. Bunlar darbukacı arıyorlarmış. Bana sordular, 'müzikle ilgilenmiyorum, gelemem' dedim. Çok ısrar ettiler, üç ay onlarla çalıştım, sonra bıraktım. Bu çocuk sonra Cümbüş adında başka bir grup kurdu, 'ne olursun gel, solistimiz ol' diye üç ay boyunca aradı beni. Sonunda ona 'he' dedim. Cümbüş'te şarkı söylemeye başladım. Bir süre gittik, daha sonra başka bir gruptan birisi gördü beni. O grup da Caz Festivali'nde birlikte sahneye çıktığımız Kaba Horo. Bunlar Bulgar çingene müziği yapıyorlar ve buradaki en iyi grup diyebilirim. Çünkü daha önce çıkardıkları albüm, Kana-

da'da 'En İyi Etnik Albüm' ödülünü aldı. Çok iyi bir grup. Onlar istediler beni. Şimdi onlarla çalışıyorum. Ama orada herkes hem birşey çalıyor hem de şarkı söylüyor. Mesela gitar çalan çocuk Lubo; o da şarkı söyler. Ben darbuka çalıyorum, arada Türkçe parçaları ben okurum. Bazen Bulgarca parçaları da okuduğum oluyor. Karıştırıyoruz yani, çok güzel bir grup. İşte öyle gidiyor.

- İki grupta da çalıyorsun öyle mi?

- Şu anda hem Cümbüş'te hem de Kaba Horo'da çalışıyorum. Bir de kendime bir grup kurdum. Bu da aslında şöyle oldu, Cümbüş'le ve Kaba Horo'da yaptığım müzikler genellikle Balkan müzikleri. Ama ben bir de kendimi tatmin etmek için Türkçe, ama her şeyiyle Halk Müziği, Klasik Türk Müziği, Arabesk ve pop şarkılar yaptığımız bir grup kurdum. Kent merkezinde Cafe Gitana var, biliyorsunuz; orada program yapıyorum ara ara. O programda bir sürprizim var. Ben Huysuz Virjin'i çok seven bir insanım ve o türde bir şov yapmayı çok istiyorum. Artık sahnede yaptığım espiriler, sahne hakimiyetim o

Türkiye'ye dönmeyi kafasından atmış olduğunu belirten Süleyman Özatlan gerekçesini şöyle açıklıyor:

“Bu ülkeyi seviyorum, kimse kimseye hesap sormuyor”

kıvama geldi. Sadece görüntü itibarıyla Huysuz Virjin gibi değilim ama, zaman zaman onu yapmak istiyorum. Çünkü o da benim hayallerimden bir tanesiydi, onu gerçekleştirme yolunda ilerliyorum. Neyse, geçenlerde yine kendi grubumla Sarayevoda bir program yaptık. Yani şu anda üç grupla çalışmış oluyorum.

- Başka nerelerde program yapıyorsunuz?

- Cümbüş'le genelde St. Laurent üzerindeki Les Bobards'da program yapıyoruz. Kaba Horo'yla da orada program yapıyoruz, ancak Kaba Horo'nun konsepti farklı. Tanınmış bir grup olduğu için onlarla başka yerlere de gidiyoruz. Mesela Quebec City'ye gittik, Quebec'te başka yerlere festivallere gittik. Yakında Meksika'ya gideceğiz. Ayrıca bu sene çok büyük bir olay, Montreal Caz Festivali var, orada çaldık. Belki kışın Barcelona, Avrupa olabilir. Yani böyle gidiyor.

“Cümbüş müzik grubuyla bir albüm yapıyorum, Eylül'de piyasaya çıkacak.”

- Bu grupta kaç kişi var? Nereliler?

- Davulcu, saksafon, akordeon, bas gitar ve ben yani darbuka ve bir de Bulgarların kendilerine has bir gitarı var; yani Bulgar gitarı olmak üzere 6 kişiyiz. Nereli olduklarına gelince; aslında şu an grup biraz değişti. Üç kişi Bulgardı, ikisi gitti. Yalnızca Bulgar gitarı çalan Lubo kaldı Bulgar olarak. Davul çalan Kanadalı zenci, saksafoncu Amerikalı, akordeon çalan Moldovyalı, ben Türk asıllı. Yani karışık, ama çok güzel bir grup.

- Peki Süleyman, şarkı söylüyorsun dedin, şan ders aldın mı?

- Tabii; konservatuarda alıyorsun mecburen. Ben zaten okuldan mezun olduktan sonra Türkiye'de sahneye çıkmak istiyordum, ama hemen buraya geldim. Bir de şöyle söyleyeyim, benim konservatuarda branşım halkoyunlarıydı ancak, hangi branşta olursan ol almaya mecbur olduğun dersler var. Mesela hazırlık sınıfındayken solfejden ya da ritmden kalırsan direkt okuldan atılıyorsun. Yani müziğin de çok önemi var. Ben her zaman şunu söylerim; aman aman sesim yok ama, benim sahnem çok iyi. Yani yıllardır sahnede çok piştim. Mesela Türkiye'de Devlet Tiyatrosu'nda 5 sene her gece sahneye çıktım, müzikallerde oynadım, müziğin ve dansın içerisinde büyüdüm. Sahne artık benim için problem değil, yırtıldım, resmen sahnede yırtıldım. Seyirciyi tanıyorum, hakikaten program esnasında sahneden insanların kudurduğunu görüyorum, çok eğleniyorlar. Geçenlerde başka bir gruptan da teklif geldi bana. Beni sahnede seyretmişler, 'müthişsin, bizimle çalışır mısın' dediler. Dedim 'şu anda dur, üç grupla çalışıyorum, söz veremem'. Mesela 'sen sahnede güneş gibisin', hakikaten öyle diyorlar. Bir de dans yeteneğimle beraber karıştırıyorum, sahnede şarkı da söylüyorum; bunun da çok büyük etkisi var.

- İlerisi için ne gibi projelerin var Süleyman?

- Vallahi müziği ciddi olarak düşünüyorum diyorum hâlâ, ama bakıyorum oldukça ciddi gidiyor, çok iyi yerlerde çıkmaya başladık. Bu arada Cümbüş'le bir albüm yapıyorum, Eylül'de piyasaya çıkacak ama, bu işler nasıl olur bilemiyorum. Her şey bir şanstır. Yani ben müziği ciddi düşünmezken buralara kadar geldi. Bundan sonra da ne olur bilemiyorum. Ama benim kafamda tabi ki bir takım şeyler var. Eğer kendimi dürtebilirim, müzikle dansın birleşiminden yapılabilecek çok şeyler var. Şöyle söyleyeyim, Türk kültürü gerek dans, gerekse müzik bakımından çok güzel bir kültür. Buradaki adamlara bakıyorsunuz; adamlar bilmemelerine rağmen bu müziği alıp köşesinden kıyısından birşeyler yapıp da satmaya bakıyorlar. İşte biz bunların önemine varamıyoruz herhalde. Bunu bir yabancı yapabiliyorsa, bir Türk neden yapmasın? Burada müzik alanında çalışan bir tek İsmail (Fencioğlu) var. O daha ciddi tabi ki, onun asıl branşı bu.

- Kendisiyle birlikte birşeyler yaptınız mı?

- Yok, kısmet olmadı henüz.

- Hayallerin ve projelerinden söz ediyorduk...

- Bazen çok koşturursun, çok çaba-

larsın ama birşey olamazsın, bu bir şanstır bence...

- Doğru zamanda doğru yerde bulunmak gibi...

- Aynen; kafamda çok güzel şeyler var ama dediğim gibi, ben hâlâ müziği çok ciddi düşünmüyorum. Şu anda seviyorum, hoşlanıyorum ve yapıyorum ama, bazen 'nereye gidiyor' diyorum. Benim elimde olmadan gidiyor bazen. Yani insanın hayalleri vardır. Mesela eskiden caz festivaline ya da 'Francofolie'ye (Fransızca Müzik Festivali) giderdim ve hep kendimi sahnede hayal ederdim. Şimdi bu gerçekleşti. Seneler sonra da olsa gerçekleşti, bu muhteşem birşey.

- Süleyman, seni bildim bileli Türkiye'ye döneceksin. Ama görüyorum ki hâlâ buradasın ve de çok başarılı, çok mutlusun...

- Ay, orada stop... Türkiye'ye hepimiz dönmek istiyoruz. Kimse bu memlekette ölmek istemiyor, ben de istemeyenlerdenim. Zaman zaman içim kabarıyor Türkiye, Türkiye diye. Ama uzun yıllar yurtdışında yaşadıkandan sonra Türkiye'de çok şey yitiriyorsun. Şu an için dönmek zor geliyor bana. Dönmeyi çok istiyorum ama, bir de ciddi olarak düşündüğün zaman şu var: Acaba Türkiye'de belli anlamlarda buradaki rahatlığımı bulacak mıyım? Yani ciddi anlamda düşündüğüm zaman, Türkiye'de sorun olmaz. Yani ben yine iş de bulurum, çalışırım da; ama belli şeyler var beni burada tutan belki de... Ha, bu ülkeyi seviyor muyum? Aslında çatışıyorum. Ama ben bu ülkeyi seviyorum, ben bunu biliyorum. Burada kendim çok huzurlu hissediyorum. O kadar huzurlu hissediyorum ki, ister istemez, ben buraya geleli 14 sene oldu, bu kadar zamanda bir ülkeyi bir paçasından yakalayıp adapte oluyorsun. Burası senin bir ülken oluyor. Kanadalıyım demedim hiçbir zaman, hep çatışıyordum, 'hayır ben Türküm' diyordum her zaman. Belki de ben milli değerlere fazla bağlıyım ya da imigran (göçmen) psikolojisi hep ayındır; kimliğini kaybetmek istemiyorsun, ama bu ülkeyi de seviyorum, bu da bir gerçek. Eskiyle kıyaslarsam, şimdi gel-gitlerim çok daha azaldı. Daha buralıyım mı desem... yani eskisi gibi patlamıyorum; 'hadî ben Türkiye'ye gidecem, yeter burdan bıktım' diye kudurmuyorum. Aksine, 'evet, burayı da seviyorum' diyorum. Ha, Türkiye'ye döner miyim? Bundan dört sene önce Türkiye'ye dönmeye karar verdim. Gitim orada 4 ay kaldım. Bir de Kanada'ya gidip düşünüyordum dedim; geldim ve kaldım. Demek ki bu ülke güzel bir ülke, rahat bir ülke, her açıdan. Herhalde beni buraya en çok bağlayan şey de özgürlük. Onu çok seviyorum, kimsenin kimseye hesap sorduğu bir yer değil.



Diş Doktoru
Ümit Terzioğlu DDS, PhD
Dental Surgeon

Her türlü diş sorununuza en yeni çözümler
Randevularınız için: 416-221-7111
www.dr-terzioglu.com info@dr-terzioglu.com

Free parking - Bayview Subway Station'a 200 mt.

Bayview Village Shopping Centre
2901 Bayview Ave. - Professional Suites #210